

по-големо, ако можа испита и намери какъва и
Марія, за да имъ го дамъ съ благодареніе и за
да исправа злото, което имъ сторихмо.

» Нъ попита, какъ е занесенъ прѣстѣнътъ
на връхъ дървото въ гнѣздото на птицата?

» Ще ти го истълкувамъ, рече старійатъ
вардачъ Антоній, когото радостта, отъ да се у-
знае несправедливостта ти, напълни очите съ слъзи,
и който се вѣстиваше, че нито старійатъ гра-
диларъ, нито дщеря му Марія, можаха скри-
ти прѣстѣнътъ на тѣя мѣста, защото дървото бѣше
високо, и не можиха се въскочи или ако и да
можаха то нѣмаха време, да го сторатъ, като
щомъ излезе Марія изъ башниатъ, удвоиха ѝ,
както и Отецътъ ѝ думаше — Но тѣя черни
птици, които ся гнѣздятъ по дърветата и ся ду-
матъ враны добръ обичатъ сякощо ся джипи,
гнѣдятъ всякога да грабятъ такива нѣща, и ги
носатъ въ гнѣздото си. Нѣма съмнѣніе, че една
отъ тѣхъ е кланчала прѣстѣнътъ и го е занесла
на връхъ дървото. Чуда се само, какъ да се не
сумяса единъ старецъ вардачъ като мене, че тая
птица трѣба да е грабнала прѣстѣнътъ! Нъ тѣя
е щиятъ Господъ, който е решилъ да даде на ста-
рійатъ ми пріятелъ и на дщеря му, едно толкова
строга испытаніе.

» Антоніе, каза майка ми имашъ правда, се-
га ся издири благоразсудно всичкитъ исторіи
за менъ. Помня твърдѣ добръ, че тѣя птица чѣ-
сто кацаша на прозорциатъ ми, припомнявамъ си